

Karel Funk

Ochránili jsme se před karmou? Najde si jinou možnost.

Zásahy do karmy?

„Přelévání duší“ do zaostalých zemí.

Z klimatizace do chatrče?

Odstranili jsme karmě možnost? Najde si jinou.

Karma funguje tak, že člověk aniž si to uvědomuje, je z určitých vrstev vědomí puzen přicházet do situací, které mají vyrovnávající účinky k jejich příčinám. Může se bezděčně dostat například právě tam, kde dostane nákazu, aby v ní našel vyrovnávající účinky nějaké příčiny. Nebo i tam, kde mu jde o život, pokud tím dosáhne karmického vyrovnání.

Jak ale probíhá karma, když si dnes vše v životě úzkostlivě zabezpečujeme? Dejme tomu vlivem naší civilizované hygieny a zdravotnictví jsme dosáhli, že něco, k čemu má člověk karmický sklon, už není možné vyrovnat. Odstranili jsme řadu nemocí („vítězná medicína“!). K tomu máme svobodnou vůli. Společnost má dnes opatření, zejména zdravotnická a hygienická, která umožňují zasahovat do karmy. Odstraňuje-li některé příčiny, kterými by určití lidé vlivem svého zapletení potřebovali projít, pak tím může ovlivnit karmu těchto lidí. Ale pozor. Toto „ovlivňování“ neznamená, že se tato karma odstraňuje! Své karmě člověk neunikne, dá jí to pouze jiný směr, podobu nebo čas.

Naše často kritizovaná a podle mnohých nikdy ne dostatečná sociální a zdravotní opatření nás nezprošťují toho, co bychom jinak potřebovali prožít. Karmické vyrovnání, před kterým nás naše věda, přísná hygiena či ochrana lidských práv, policie či soudnictví atd. dokáže ochránit, přijde stejně, jen v jiném směru. Pokud některé oblasti karmických úderů odstraňujeme, vytváří se pouze možnost jiných příležitostí a vlivů. R. Steiner dává příklad, že dejme tomu společné příčiny mnoha nemocí, například epidemií lze vysvětlit tím, že lidé kteří se k těmto příčinám nemocí dostávají, musí odstranit to, co si karmicky vštípili, například bezcitnost při epidemii neštovic. Když dokážeme, třeba očkováním, odstranit tyto možnosti vyrovnání, i potom zde příčina,

kteřou je bezcitnost, zůstane a ony duše pak musí v této nebo jiné inkarnaci hledat přiměřené vyrovnání jiným způsobem.

Dnes horečně odstraňujeme velké množství vnějších vlivů a příčin, které by nás jinak postihovaly za účelem karmických vyrovnání. Tím, že jsou tyto věci odstraněny, je člověku odňata možnost podlehnout řadě vnějších vlivů. Žijeme nyní v mnoha oblastech jako v klimatizovaném domě a ve sterilním prostředí. Vnější život je bezpečnější, příjemnější i zdravější. Ale i z klimatizace jednou vyjdeme a zrovna může zuřit vichřice či vánice.

Co přináší zdravější život a zjednání většího fyzického pohodlí? V jeho důsledku pak podléháme opačnému vlivu: znenáhla pocítíme prázdnotu, nespokojenost, nenaplněnost. Vnější život je stále bezpečnější, bohatší, zdravější a zábavnější, alespoň podle našich moderních materialistických představ a požadavků, ale to přináší slábnutí pohnutek (popudů) k vývoji. Probíhá tím pustnutí duší. Díváme-li se na život pozorně, můžeme si toho všimnout. Sotva existovalo v jiné době tolik lidí, kteří žijí v tak příjemných životních poměrech, ale plandají se životem s prázdnotou, nezaměstnanou duší. Spěchají od senzace k senzaci, od zábavy k zábavě, od vzrušení ke vzrušení. Adrenalin se stává ve všeobecné nudě cílem. I tak se duše cítí prázdne, vyprahlé. Nakonec již nevědí, co mají na světě hledat, aby se jim dostalo nějakého obsahu. Nevědí už ani, jak mají najít nějaký obsah a co by to mělo být. Skákání z mostu, televize, počítačové hry, výživa instant, příroda instant, sexualita instant, kurzy na „ochocení“ si andělů nebo věštění jim to nenahradí. Zatímco vnější život se stává zdravějším a pohodlnějším, duše tím víc churaví. Nesvádějme to ale na materialismus vědy. Ten ve středověku umožnila materializace náboženství, ustrnutí teologie v dogmatech. To dalo půdu k hmotářské vědě a pak k pustému životu. Někdy i k náhradě v podobě podvodné komerční pseudoesoteriky.

Mnohé duše však mohou zůstat prázdne jen do určité míry. Potom se jakousi vlastní pružností vymršťují na druhou stranu. Hledají pak obsah, který vede k hlubinám spirituality, zejména duchovní vědy. Vidíme tedy, že to, co vychází z materialistického pojetí života, sice ulehčuje zevní podmínky, ale vytváří obtíže vnitřního života. Ty však u některých jedinců způsobují, že utrpení duše vede k hledání spirituálního obsahu. Uvědomují si, že ve své prázdnotě nemohou najít uspokojení pomocí vjemů z vnějšího světa. Někteří tedy mají snahu přijímat stále něco nového tak dlouho, až pružnost z druhé strany zesílí natolik, že se opět naplňují spirituálním životem. To však není žádná vyšší „protekce“, i k tomu se uzpůsobili kdysi dávno.

Pro ty, kteří k tomu nedospějí, nastávají dvojí karmické možnosti: vyskytují se stále nové nemoci, například AIDS, anebo se tyto duše musí zrodit příště do méně pohodlných podmínek či oblastí, aby si tam „svou“ chorobu, která je má z něčeho očistit, našly. Nebo lapidárně řečeno: **Potřebujeme nemoc, která tady byla vymýcena? Příště si pro ni „dojdeme“ jinam.** Ale i obecněji: Protože v našich hygienických i jinak dobrých podmínkách nemáme možnost prožití některé těžší karmy, nudíme se, vymýšlíme nesmyslné zábavy a marníme čas, jdeme příště do podmínek jiných částí světa, kde se naše karma může odžít. Co jiného jsou populační exploze Afriky a Asie?

Je dobré si objektivně uvědomit podmínky našeho nynějšího života: většina lidí umírá přirozenou smrtí, průměrný věk se rapidně zvyšuje (například v ČR za posledních 20 let o neuvěřitelných sedm let), většina nemocí je léčitelných, existuje tolik metod na

zmírnění bolesti, jako nikdy dřív... Za existenční starosti dnes označujeme snížení uspokojení našich představ, zvýšení DPH, dražší benzín nebo odsunutou valorizaci důchodů... Dříve lidé umírali v podstatě na to, že se udřeli, na epidemie nebo na podvýživu. Vypiplali jsme své životní podmínky do úrovně, která v dějinách lidstva dosud nebyla. Ale nudíme se a chřádneme duševně i duchovně. Z nudy vymýšlíme stále odpornější a bohapustější zábavy, zvyky, koníčky. Tato spirála zbytečnosti, jakási babylonská věž, se nám stala samozřejmostí. Myšlení některých lidí je soustředěno jen na to, čím se obklopují a podle kvality právě jen toho zevního, hmotného, usuzují i na hodnotu člověka.

V porovnání s minulými dobami i s chudým „zbytkem světa“ (cca 80 % obyvatelstva země) žijeme jako v bavlnce. Pro takové Afghánce je pokladem láhev čisté vody. Hoši ji tam plechovkami nabírají v čistších kalužích a prodávají za dolar. A pokud se nadále vztekáme a hašteříme, je to naše pýcha a rouhání se. Čím se máme lépe, tím méně si toho vážíme a vznášíme požadavky, že se chceme mít ještě lépe. Obzvláště Češi jsou podle průzkumů jedním z nejnespokojenějších národů vyspělého světa. Zdraví si fetišizujeme jako hlavní hodnotu, ale děláme vše pro to, abychom si ho narušovali. Lepší než neustále přát kdekomu ke kdečemu „hlavní je to zdravíčko“ by asi bylo - necht' tvá nemoc splní co nejrychleji svůj účel, tedy ti přeju, aby ses z ní co nejrychleji poučil, aby mohla odejít resp. být plně a navždy vyléčena.

Ty duše, které v bezpečných a sterilních podmínkách euroamerického světa nemají možnost vhodného karmického vyrovnání, se příště „přelévají“ do zaostalých zemí s hladem a chladem, žízni, epidemiemi, válkami..., i proto tam nyní přibývá tolik lidí. Náš civilizovaný svět je stále bezpečnější, méně tělesně nemocný, jsme po vnější stránce hýčkáni v kultu blaha člověka, takže mnozí zde nenalézají možnost karmického vyrovnání a „stěhují“ se příště jinam, kde si odžívají těžší život kvůli nabytí pokory, skromnosti, střídmosti... I proto se různé humanitární či vojenské pomoci atd. často míjejí účinkem (to neznamená, že by neměly být poskytovány. Karma je jedna věc, snaha o pomoc trpícím věc druhá, nutná).

Ono „stěhování do horšího“ v příštím životě je obdobné, a karmicky stejný princip, jako když se velká část národa jen zlučovitě vzteká na poměry, aniž by cokoli pro jejich zlepšení učinila, nebo alespoň byla tiše vděčná osudu za to, čeho se jí dostává. Takoví zapomněli na stav ekonomiky i politiky (pokud si ho tehdy vůbec uvědomovali při naprosté cenzuře) před rokem 1990, a proto tento mrak pýchy, nenávislné síly a zloby, tato karmická síť nad naším národem, způsobí dříve či později buď novou totalitu a diktaturu, nebo si tito lidé individuálně zapříčiní zrození do poníženosti a šikany jiných totalit, dejme tomu do chudých policejních zemí typu komunistické Korey, převážné části Číny či Kuby, aby plněji pochopili a zažili jejich zřůdnost.

Spíše se ale dá odhadnout, že mraky poměrů se zde zatáhnou celkově, protože národní poklad étosu oběti Palachovy, morální vklad disentu, obětí totality, politických vězňů (aspoň těch, kteří neupadli do nenávisli), pronásledovaných náboženských řádů a statečných věřících jedinců i ušlechtilých elit Masarykovy republiky, to vše otevřelo cestu k onomu úžasnému listopadovému převratu. Co s tím děláme dál, je už jen naší věcí. Tento duchovní fond minulosti splnil svůj účel - přinesl svobodu. Tu za nás vybojovala menšina, spíše jedinci. My jsme si pak už jen přišli zacinkat klíči a zazpívat hymnu. A co se svobodou dál? Slušní se často zapouzdřili ve svém pohodlí a nadřazenosti a vyklidili dobrovolně pole těm méně slušným. Národ opět čekal, že někdo

shora musí nadiktovat všeobecnou morálku. Ve své soukromě pěstované nemorálnosti požaduje morálku od těch nahoře. Pokud za ztělesnění zla považujeme jen politiky a sami si pěstujeme bezuzdně svou soukromou lenivou zášť, pýchu, ukřivděnost, pak sotva rozpoznáme druhého Havla, a i kdyby, pak bychom si ho určitě nezvolili. Jeho morálka by příliš zavazovala, to raději někoho, na koho budeme moci nadávat. Nad Havlem jsme se ušklíbili, že je snilek a s tou morálkou to přehání, tedy máme to, co jsme si vybrali.

A Evropa? Opustila své křesťanské kořeny, za prioritu má ekonomické ukazatele a unifikaci všeho, až po tvar okurek. Nebyl vyslyšen Havlův hlas, že Evropská unie by měla v první řadě obnovit a společně sdílet evropské hodnoty ducha. Dnes si duchovně vyprázdněná Evropa způsobuje vlastní degeneraci a oslabení vůči silícím vlnám islámu.

Jsme tu dnes povětšinou rozmazlení do absurdní šíře marnění času (samoúčelný sport, úpadková kultura v televizi, na internetu i jinde, plytké hovory, bujarý noční život, soutěživost místo sounáležitosti, cestování kdoví kam bez účelu, drahá rekreace co nejdál od domova, nadbytečné kulinářství a rozmlsanost...). Z tohoto lenivění a hnutí, pokud si na to zvykneme a ztratíme touhu po niternosti, poctivosti, opravdovosti, po vyšších hodnotách, nás pak může probudit jen těžký život shánění základních životních potřeb. Zdraví, stravu, vodu, hygienu, obydlí, ošacení, vzdělání..., to vše mají ve velkých částech Asie a Afriky ohroženo - buď vše nebo něco z toho. Tyto poměry trvají tak dlouho, dokud to karma lidí vyžaduje. Výše zmíněných výdobytků naší civilizace si můžeme užívat bez následků jen v případě, že zároveň žijeme poctivý niterný život nezávislosti, nepřipoutanosti, sebepoznání. Čím jsme ale zhýčkanější a niterně lenivější, tím větší šok to pro nás příště může být, pokud bychom byli hozeni do nějaké chatrče bez hygieny, vody, elektřiny atd. Není to jistě pravidlem, ale ti nejlenivější, nejpyšnější a nejpustlejší si něco takového kvůli své výchově přitáhnou.

Už ani nepozorujeme, jak jsme se nechali zavalit fiktivními, vsugerovanými potřebami, davovým soutěžením v množství a kvalitě zevních předmětů, a jak se honíme za marnostmi, které se jednou mohou obrátit proti nám, pokud na nich svými postoji lpíme. Takto, pouhou karmickou logikou, se dá dojít k samostatnému poznání nutnosti větší skromnosti, šetrnosti, nelpění na nečistých zábavách, nenavykání si na zbytečnosti (nadbytečnosti) atd. Samozřejmě že odpočinek, rekreace či emočně čistá zábava jsou opodstatněné, ale ne jako přílišný a nadbytečně luxusní samoúčel. Spíš záleží na celkovém životním postoji, než na detailech konkrétního trávení času. Mnohdy je krásným úspěchem, když člověk ve stáří, pokud ví o reinkarnaci nebo alespoň o posmrtné boží pravdě, nabude odvalu si uvědomit a přijmout budoucí tíži osudu, nebát se a mít naději a víru, že s pomocí boží lásky vším projde ke svému zaslouženému uvolnění, prozření, radosti a stane se lepším člověkem pro svět.